

"Ayette bütün haruf-u hecâ mevcuttur. Bak ki, sakil, ağır bütün aksâm-ı haruf beraber olduğu halde selâsetini bozmamış." ifadesini izah eder misiniz?

âyette şu işte **ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاسًا يَغْشَى طَائِفَةً مِنْكُمْ** bütün haruf-u hecâ mevcuttur. Bak ki, sakil, ağır bütün aksâm-ı haruf beraber olduğu halde selâsetini bozmamış. Belki bir revnak ve muhtelif tellerden mütenasip, mütesanit bir nağme-i fesahat katmış. Hem şu lem'a-i i'câza dikkat et ki, haruf-u hecâdan **ى** ile **ل** en hafif ve birbirine kalb olduğu için, iki kardeş gibi, herbirisi yirmi bir kere tekrarı var."⁽¹⁾

Fesahat: Sözü; lâfız, mâna ve âhenk itibariyle kusursuz olmasıdır. Diğer tâbirle, lâfızların söylenişinin tatlı, mânasının da söylenirken hemen zihne girmesidir. Bu keyfiyetlerin birincisi, kelime ve cümle âhengi ile, ikincisi de kullanan kimsenin kelime hazinesi ve seçme kudreti ile alâkalıdır.

Kur'an selaset ve fesahat açısından mu'cizedir. Yani selaset ve fesahatın zirvesinde bir üslub ve beyan kullanmıştır.

Bu ayetteki fesahatı yani lafzî akıcılığı, harflerin yapısı bozamamıştır. Malum zıtlardan harikalar çıkarmak daha parlak bir mu'cizedir. Bu ayette tabiat olarak birbirine zıt bütün heceler yan yana içi içe olmasına rağmen, fesahatına zarar verememiştir ki bu bir mu'cizedir. Tıpkı ses tabiatı birbirine zıt enstrümanların yan yana gelip çok güzel ve harika bir melodi çıkarması gibi *sakil, ağır, hafif* olan birçok harflerin, bir cümle içinde müthiş bir fesahat teşekkül ettirmesi Kur'an'ın bir mu'cizesidir, deniliyor. Bu fesahatın zevkini hissetmek biraz da dilin ince kaidelerine vakıf olmaya vabeste bir husustur.

(1) bk. [Sözler, Yirmi Beşinci Söz, Birinci Şule.](#)